

МАРКО ГАНЧЕВ
ВЪЗДУШНИ ПИРАТИ

chitanka.info

Моторите на самолета София — Търговище бръмчаха равномерно. Пътниците четяха вестници и списания, които си бяха купили на аерогарата. Нямаше стюардеса.

Това улесни терористичната акция на Панчо, който работеше без съучастник. От дълги наблюдения по телевизията бе стигнал до извода, че когато терористите са повече от един, има опасност някой от тях в последния миг да се разколебае.

Панчо стисна в джоба си дръжката на въздушния си пистолет и с твърди крачки се запъти към кабината на пилота.

— Малкият, клозетът е към опашката — извика някой зад него, но Панчо не се и обърна.

Бутна грубо с крак вратата на кабината и тя се отвори. Пилотът вдигна глава от уредите и го погледна дружелюбно.

— Искаш да разгледаш ли? Заповядай. И ти ли ще станеш пилот, като пораснеш?

Панчо измъкна пистолета, който съвсем приличаше на истински и го насочи към пилота.

— Курс към Стокхолм! — изръмжа той колкото се може по-дебело.

— Ох, и от тия ли тихи вътрешни линии взехте да ни отвличате — изпъшка пилотът и завъртя кормилото в посока към Стокхолм. — Ало, някой друг терорист случайно да желае в някоя друга посока? — запита летецът, като заничаше да види дали няма човек зад Панчо.

— Дръж си устата зад зъбите и карай към Стокхолм, иначе ще взривя самолета. Видиш ли я яйцевидната бомба? — и Панчо потупа дървеното червено яйце, което издуваше другия му джоб.

— Добре, добре — примири се пилотът. — Ако има и други, разберете се помежду си. Засега карам към Стокхолм.

Виждайки, че момчето и пилотът си разговарят нещо, пътниците продължаваха да си седят спокойно. Обикновеният пътник мъчно може да различи дали го возят към Търговище или към Стокхолм.

— Тъй, тъй. Дотам я докарахме вече, че е по-лесно да се открадне самолет, отколкото велосипед — мърмореше летецът, като теглеше някакви линии по картата.

— Млък! — изсъска Панчо и извади яйцето. Добре, че оня бе гърбом, та не видя жълтите пиленца, нарисувани по него с ваденчета.

— Добре, добре. Аз само си приказвам, за да мине времето, но не се отклонявам от курса. Може ли все да се мълчи? Знаеш ли чак къде е Стокхолм. А бе ти пък какво ще правиш там? — любопитстваше пилотът.

— Млък! — изръмжа Панчо, но тоя път само благоразумно погали яйцето през дрехата.

Пилотът млъкна. Но той поне се залисваше със своите уреди и карти. А на Панчо взе да му доскучава. Помълча, помълча, па рече:

— Колички отивам да си купя.

— Колички ли? Какви колички? — смая се оня.

— Ей такива — Панчо пак зашари из джобовете си, без малко не измъкна яйцето, но не намери количка. — Чакай, в едnodневката са. Нося за мостра да им покажа на шведите какви ги искам, защото не им зная езика. Ей, ама ти не мърдай — насочи Панчо отново към него въздушния си пистолет и тръгна заднишком да си вземе едnodневката.

Върна се и ги заразглеждаха приятелски. Бяха напълно точни модели на стари и нови марки автомобили. На едни от тях се отваряха вратите, на други багажниците. Имаха и ресори, та като ги пуснеш на масата, подскачат. А бяха толкова малки, че човек можеше да държи по две-три в шепата си.

— Ето, това е „Ламборджини“ последен модел. „Форд“ от 1928 година. Носят ми ги някои приятели на татко, като се връщат от чужбина. Но това не е работа — на час по лъжичка. А хората вече имат грамадни колекции. Например Мишо от шести ве.

— Добре де, в детмаг в София няма ли ги?

— Няма. Там е работата, че няма. Хем знаят колко ги търсят децата тия колички, хем не внасят — съкрушен въздъхна Панчо. — А струват само стотинки. Казват, че в Будапеща имало колкото щеш. Но за Стокхолм съм напълно сигурен, затова те карам натам. Ето списъка на моделите, които ще си купя. Да видим тогава дали ще ми се ежи Мишо от шести ве.

Панчо извади от едnodневката си няколко ситно изписани листове от тетрадка и зачете: „Алфа ромео“ — един брой. „Ролс-ройс“ — два броя (единият за братчето ми Митко, стига му). „Мерцедес двеста и двайсет ес“ — един брой. „Форд мустанг“ — един брой. И тъй нататък.

— Аха, значи, това са твоите искания на терорист? — осведоми се пилотът.

— Това са. И докато не бъдат изпълнени, връщане няма — отново прие свиреп вид Панчо. — Какво, май се спускаме, а?

— Спускаме се.

— Пътниците остават вътре като заложници. Аз отивам да напълня едnodневката с колички. Никой да не е посмял да мръдне, докато се върна.

Панчо напусна летището и потегли по улиците на Стокхолм да търси нужните му магазини.

Когато се върна, от самолета нямаше и помен.

— Майчице! Татенце! — ревна той. — Къде ми е самолетът? Пак сте оставили Митко да ми го задигне.

Братлето му наистина бе използвало краткото му отсъствие, за да грабне самолета от килима и да забегне в кухнята при майка си.

— Пирати с пирати! За малко човек да се обърне и му открадват самолета — почти плачеше Панчо, явно смятайки и нас съучастници в отвличането...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.